

ALLAHVERDİ BAĞIROV:

"MƏN XANKƏNDİNDƏ ÖLƏCƏM"

BU DA ALLAHVERDİ BAĞIROVUN VERDİYİ İLK VƏ SON MÜSAHİBƏ

Bu yaxınlarda Milli Qəhrəman Allahverdi Bağirovun ad gününü qeyd eləmişdik, onun haqqında müəyyən maraqlı yazıları dərc etmişdik. Onda oxuculara söz vermişdim ki, Allahverdi Bağirovun vaxtilə bizə verdiyi kiçik müsahibəni dərc edəcəm. O müsahibəni də Allahverdi Bağirovdan məktəb yoldaşı Surxay Əlibəyli zorla almışdı. Yəni Surxayın xətrinə dəymək istəməmişdi. Həmin müsahibə 1992-ci il fevralın 28-də qəzetimizdə dərc olunmuşdu. İndi həmin müsahibəni dərc edirik.

Ağdam Azərbaycanın Stalingradıdır. Bir neçə nömrə əvvəl biz bu sözü elə-belə yazmamışdıq. Müharibə dövründə alman faşistlərinin burnu Stalingradda ovulduğu kimi və almanların zəfər yürüşünə Stalingradda son qoyulduğu kimi, erməni faşistlərinin də zəfər yürüşlərinə son nöqtə Ağdamda qoyulub. Bu danılmaz həqiqətdir ki, əgər ermənilər Ağdam cəbhəsini yara bilərlərsə, bütün Azərbaycanın erməni taunundan xilas olmağı çox çətindir. Bu gün həmin cəbhədə vuruşan oğullardan biri də Ağdam Xalq Cəbhəsinin liderlərindən biri və ağsaqqalı Allahverdi Bağirovdur. Allahverdi hadisələr başlandıqdan canı ilə, qanı ilə müharibənin ön sıralarında gedir.

- Allahverdi bəy, şəxsən mənəm ən çox sevmədiyim bir məsələ var, o da intizamsızlıq. Jurnalist aşiq kimi, gördüyünü çağırır. Döyüşçülər saqqalıdırlar, şəhərdə silahla gəzirilər, hətta bəzən əmrə də təbə olurlar.

- Bu, bizim döyüşçülərə aid deyil. Siz mənə iyirmi ildən çoxdur tanıyırsız. Məni həmişə bir ağsaqqal kimi sevirsiniz və sayıblar. Və mən özüm də çox gözəl bilirəm ki, hərbin birinci qanunu intizamdır. Bizim özünümüdafiə qüvvələrinin əksəriyyəti bütün intizamı təbədir, amma onu da gizlətmirəm ki, ermənilərdə olan intizam, plan və strategiya bizdə, bizdə deyində, yəni bütün Azərbaycan özünümüdafiə qüvvələrində yoxdur.

- Siz demək olar ki, hər gün döyüş əməliyyatlarında iştirak edirsiniz. Bunun uğurlusu da olur, uğursuzu da.

Ölüm-itim də olur. Naxçıvanıq uğrunda döyüşdə də müəyyən itkiniz olub.

- Bəli, həmin döyüşdə səkkiz nəfər itirmişik. Amma bu bizim günahımızdan deyil, erməninin güclü silahına və texnikasına qarşı bizim Xalq Cəbhəsinin uşaqları avtomatla vuruşurdular. Mən sizə deyirəm, avtomat bugünkü döyüşdə quşatan kimidir. Həmin vaxt biz mühasirəyə düşdük. Nə qədər kömək çağırılsaq da, səsimizə səs verən olmadı. Amma

bizim əvvəlki danışıqlımızla lazımı anda bizə kömək gəlməliydə. Sözü düzü, Xalq Cəbhəsinin döyüşçülərinə bir qədər ögey gözlə baxırlar. Bu çox pisdir. Biz bu gün dəhşətli bir düşmənlə vuruşuruq. Burada ögey-doğmalığı olmamalıdır. Həmin gün biz səkkiz nəfər itirsek də, döyüş tapşırıqlarını yerinə yetirdik. Naxçıvanıqdan düşmənin digər tərəfinə kömək keçə bilmədi. Amma onu da deyim ki, Vətən bizə doğma baxandan sonra kim bizə ögey baxırsa-baxsın, biz son damla qanıma kimi döyüşəcəyik. Bir addamlı kimi deyirəm, qardaşım Eldarın goruna and içirəm, Azərbaycanın bayrağını, bax, bu əllərimlə Xankəndinin ortasına sancacam.

- Bu günlərdə ermənilərin girov apardığı iki körpə uşağı dəyişmişiniz. Ümumiyyətlə, əsgərlərin döyüşməsinə də xalq cəbhəsinin xüsusi əməyi var.

- Arvad-uşağı girov tutmaq kişilik deyil. Biz bunu dəfələrlə hava əlaqəsi vasitəsilə ermənilərə də demişik və hələ ermənilər birçə fakt da göstərə bilməz ki, azərbaycanlılar arvad-uşağı girov tutub. Bunu yazmaq hər kəsin öz kişiliyinə, öz

qeyrətinə. Bu düzdür ki, əsirlərin dəyişilməsi prosesi adətən xalq cəbhəsinin üzərinə düşür. Amma digər təşkilatların, xüsusən hüquq-mühafizə orqanlarının zəhmətini də danmaq günahdır. Mən bu işdə Respublika Prokurorluğunun, eləcə də Ağdam rayon prokurorluğunun fəaliyyətini qeyd etmək istəyirəm.

- Soruşmaq pis çıxmasın, bəs, sizi kim maliyyələşdirir. Yeməyinizi, içməyinizi, geyiminizi kim verir?

- Əvvəla, Azərbaycanın bütün rayonları sağ olsunlar. İndicə elə siz şahidi oldunuz ki, Qobustan rayonunun camaatı, İsmayılı rayonunun camaatı bizə xeyli lazımı vəsait gətiriblər. Amma mən Rəşid Məmmədovun, Nadir və Ağca İsmayılov qardaşlarının mərdliyini ayrıca qeyd etmək istəyirəm. Dörd ildir bu adamlar olub-qalanlarını, son manatlarını ermənilərlə mübarizəyə həsr edəyiblər. Bizim döyüşçülərin bütün yeməyi-içməyi, geyimi, eləcə də başqa məsələlər onların hesabınadır. Özü də təkcə bizim yox, Ağdamdakı digər özünümüdafiə qüvvələrinin də ərzaqla təminatı bu adamların şəxsi büdcəsi hesabınadır. Bunu onların özlərindən də soruşa bilərsiniz.

- Allahverdi bəy, sizin fikrinizcə, bu müharibə nə vaxta qədər uzanacaq?

- Əgər ortada ögey-doğmalığı olarsa, əgər yenə də respublika rəhbərliyi qətiyyətsizlik göstərsə və bir də özünümüdafiə qüvvələri ayrı-ayrılıqda düşməne, özü də bir nöqtədən idarə olunan düşməne qarşı mübarizə apararsa müharibə uzun çəkəcək. Yox, əgər hamısı bir yumruq kimi birləşib vahid və eyni zamanda ağıllı komandanlığa təbə olarsa və birgə mübarizə apararsa, biz tezliklə qalib gələ bilərik. Lap mən qələbə gününü də deyərəm. Özü də mən o qələbə gününə inanıram. Amma bunu kiçik bir sirr sayıb demirəm.

- Qəzetimiz vasitəsilə nə demək istərdiniz?

- Dediymi dedim. Axırncı sözüm odur ki, Azərbaycanın bütün qeyrətli oğullarını Qarabağ uğrunda döyüşə səsləyirəm. Haydı qardaşlar, ölüm Vətən yolunda! Əgər bu gün Vətən yolunda öl-məsək və ya ölməyi bacarmasaq, onda gələcək nəsil cəmdəyimizə tüpürəcək. Amma ölsəm də, mən Xankəndində öləcəm.

**Söhbəti yazdı:
Surxay ƏLİBƏYLİ
28 fevral 1992-ci il**